

Ведмідь (скорочено)

Остап Вишня

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

I

Ведмідь у нас на Україні, крім як у зоологічних парках, ніде не водиться, через те не так уже й страшно по наших лісах вальдшнепа, чи зайця, чи лисицю полювати. Якби були ведмеді, наші охотники – люди тихі, сумирні й поетично ніжні, перелякалися б.

Ведмеді бувають бурі, і сірі, і білі... Бурі – ревуть по лісах, починаючи з Брянщини. Сірі зветься "грізлі", водяться далеко. А білі – ті у полярних морях та океанах, і далеко до них їхати, і холодно. Але для кожного мисливця забити ведмедя – то вже така для нього честь і така йому з того слава, що хоч теоретично, а хочеться.

Лежить таке велике-велике та волохате ведмеже хутро у вас у кабінеті перед канапою. Ви сидите на канапі, а перед вами приятелі сидять. Ви їм кажете: "Оцього ведмедя сам убив!" Приятелі ваші подивляться один на одного і обов'язково котрийсь із них кахикне. Не звертайте на це "кахи" ніякої уваги й розказуйте їм, як ви полювали на ведмедя, вигадуйте, поки ситуацію не врятує дружина, яка запросить усіх до столу.

II

Добрий мій знайомий, тов. С., хоч сам він і не мисливець, розповів мені дуже інтересний спосіб полювати ведмедя.

Виявляється, що дорослі ведмеді дуже пристрасні математики. У місці, де він живе, треба прибити на дереві аркуш з формулою: $2X^2=5$ Прибивати треба так, щоб ведмідь ту математичну формулу побачив. Коли він її побачить, то з ним почне коїтись щось неймовірне. Він почне ламати собі голову. Так йому голова і трісне. А ви навалюйте ведмедя на гарбу і урочисто везіть додому. Дехто з мисливців, щоб не видати секрету цього способу полювання на ведмедя, потім б'є його кинджалом у серце.

Вищеописаного способу полювати ведмедя я не перевіряв, але всі, хто його знає, кажуть, що він дуже добутий.

III

Ще був один непоганий спосіб придбати ведмеже хутро, але тепер навряд чи можна його здійснити.

Якось трапилася така охотницька за старих часів пригода. У вересні місяці, якраз на другу пречисту Трохим Свиридович та Семен Петрович полювали на вальдшнепів біля Кленової. А в Кленовій на другу пречисту величезний щороку ярмарок з'їздився. На ньому чоловіки побачили циганський табір з двома ведмедями.

Надвечір мисливці трапезували. Довгенько трапезували. Уже й сонце за Гулеву гору сховалося. Потім почали співати всіх пісень, яких знали. Трохим Свиридович

навприсядки пішов. Уже й потанцювали, а проте все ще трапезують. Потім витяг вальдшнепа з сітки, дивився, дивився на нього та й каже: "Пт-та-ташечко! Люб-б-б-ая! За що ти мерррртвая? Хіба ж ти з-в-в-вір? Хіба ти мед-вед-мед-мідь?!" А потім як ісхопиться: "Мед-вед-ведя хочу!"

Мисливці не пам'ятали, як то було. Згадували лише, що кругом кричали цигани, кусався ведмідь, когось відтягали. А коли прокинулися, то виявилось, що вони у хліві станового пристава. Так мисливці за все життя один тільки раз на ведмедя і полювали. Тепер так на ведмедя полювати вже не вдасться: нема ярмаркових тепер, слава богу, ведмедів...

IV

А приємно все-таки лежати на канапі, вкритій ведмежою шкурою, й посміхатися: "Сам убив! Їй-бо, сам!"

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу